

Sygn. akt VII U 1782/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st.sekr.sąd. Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 13 maja 2013 r. nr D- (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalając wniosek w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VII U 1782/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż A. B. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, przy czym od 1 marca 2009 r. do 6 września 2009 r. oraz od 1 kwietnia 2010 r. do 28 lutego 2011 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowemu stanowiła zadeklarowana kwota, nie niższa niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia, natomiast od 1 marca 2011 r. do 31 stycznia 2013 r. i od 1 kwietnia 2013 r.- zadeklarowana kwota, nie niższa niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji pozwany podał, że A. B. prowadzi działalność gospodarczą od 1 marca 2009 r., przy czym w okresach 7 września 2009 r. – 31 marca 2010 r. i 1 lutego 2013 r. – 31 marca 2013 r. ubezpieczony zawieszał jej wykonywanie. Zdaniem organu rentowego okoliczność ta pozostaje bez wpływu na preferencyjną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, wynoszącą nie mniej niż 30 % minimalnego wynagrodzenia, bowiem jest ona przyznawana maksymalnie na 24 miesiące kalendarzowe, licząc od dnia rozpoczęcia działalności. W konsekwencji

już od 1 marca 2011 r. ubezpieczony jest obowiązany deklarować kwotę stanowiącą podstawę wymiaru składek w wysokości co najmniej 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, zarzucając jej nieważność poprzez złożenie pod nią podpisu przez osobę nieupoważnioną do działania w imieniu organu rentowego, jak również naruszenie art. 18 a ust. 1 w zw. z art. 36 a ust. 2 ustawy systemowej w zw. z art. 14 a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich niewłaściwą wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przejawiające się uznaniem, iż zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej w trakcie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia jej prowadzenia nie zawiesza prawa przedsiębiorcy do korzystania z preferencyjnego sposobu obliczania składek, mimo że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej powoduje z mocy prawa wyłączenie przedsiębiorcy spod obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym.

W uzasadnieniu ubezpieczony rozwinął powyższe zarzuty, szeroko uzasadniając własne stanowisko w sprawie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ ubezpieczeniowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony płatnik składek – A. B. od 1 marca 2009 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...), na podstawie wpisu do Ewidencji Działalności Gospodarczej,

W okresach 7 września 2009 r. – 31 marca 2010 r. i 1 lutego 2013 r. – 31 marca 2013 r. ubezpieczony zawieszał wykonywanie działalności gospodarczej.

W dniu 13 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. Inspektorat w W. wydał decyzję o numerze D-105/2013, w której stwierdził, iż A. B. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, przy czym od 1 marca 2009 r. do 6 września 2009 r. oraz od 1 kwietnia 2010 r. do 28 lutego 2011 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowemu stanowiła zadeklarowana kwota, nie niższa niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia, natomiast od 1 marca 2011 r. do 31 stycznia 2013 r. i od 1 kwietnia 2013 r. - zadeklarowana kwota, ni niższa niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek.

okoliczności niesporne

Powyższa decyzja została podpisana przez kierownika wydziału M. P., działającego z upoważnienia Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

dowód: decyzja nr D-105/2013 – k. 62-66 akt rentowych, upoważnienie nr (...) – k. 15 akt sprawy

Stan faktyczny niniejszej sprawy był pomiędzy stronami niemal w całości bezsporny. W pozostałym zakresie Sąd ustalił go na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, których prawdziwość i rzetelność nie może budzić wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie jest zasadne i z tego tytułu nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 205 poz. 1585 j.t. ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Według art. 8 ust. 6 pkt 1 za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub

innych przepisów szczególnych. Z kolei na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o obowiązkowym ubezpieczeniu wypadkowym podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Natomiast art. 18 ust. 8 stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Stosownie zaś do art. 18 a ust. 1 ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia.

W realiach niniejszego postępowania A. B., nie kwestionując własnego obowiązku ubezpieczenia co do samej zasady, podniósł dwojakiego rodzaju zarzuty. Po pierwsze, zakwestionował ważność przedmiotowej decyzji z 13 maja 2013 r. Po drugie natomiast- zarzucił organowi rentowemu błędną interpretację przywołanego wyżej art. 18 a ust. 1 ustawy systemowej.

Odnosząc się do pierwszej z wyszczególnionych okoliczności, należy zauważyć, iż kompetencja kierownika działu Inspektoratu ZUS w W. M. P. do wydania rzeczonożego aktu znajduje oparcie w § 2 ust. 2 pkt. 2 Statutu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie nadania statutu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem Prezes Zakładu może upoważnić pracowników Zakładu do wydawania decyzji w określonych przez niego sprawach. W realiach sprawy, mając na uwadze dołączone do akt upoważnienie nr 3308/2012/D (k. 15), nie może budzić wątpliwości, że M. P. był osobą uprawnioną do wydania decyzji z 13 maja 2013 r.

Na uwzględnienie nie zasługują również argumenty podniesione przez skarżącego co do drugiej z wyszczególnionych wyżej okoliczności. Treść art. 18 a ust. 1 ustawy systemowej jest jasna- preferencyjne warunki wskazywania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne przysługują osobie prowadzącej działalność gospodarczą jedynie w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia jej wykonywania. Należy podkreślić, że ustawodawca nie ograniczył się do sformułowania odnoszącego się li tylko do 24 miesięcy, co być może mogłoby rodzić różne sposoby rozumienia tego okresu, lecz- zapewne dla wyeliminowania możliwych do zaistnienia w tym zakresie wątpliwości- doprecyzował je poprzez użycie słów „pierwszych” oraz „kalendarzowych” W ocenie Sądu tak ścisły zapis nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości co do sposobu jego rozumienia. Należy również zauważyć, że ustawodawca ani w ustawie systemowej, ani w żadnym innym akcie prawnym nie wskazał na istnienie związku pomiędzy rzeczonymi 24 miesiącami a prowadzeniem działalności gospodarczej. Istotne jest w tym kontekście, że art. 18 a ust. 1 ustawy systemowej w ogóle nie posługuje się ostatnim z wymienionych pojęć, lecz mówi jedynie o dniu „rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej”.

Zważając na powyższe, Sąd w całości akceptuje pogląd wyrażony w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, mającej moc zasady prawnej, z 1 marca 2007 r. (III CZP 94/06), zgodnie z którym „nawet wykładnia celowościowa i systemowa nie powinny (...) negować jednoznacznego, a zarazem pozbawionego cech absurdalności wyniku poprawnie dokonanej wykładni literalnej i prowadzić w istocie do niedopuszczalnego wykreowania mocą sądowego orzeczenia nawet pożądanego, ale niewyrażonego w przepisie normy prawnej”. W ocenie Sądu brak jest jakiegokolwiek argumentu mogącego uzasadniać akcentowaną przez Sąd Najwyższy nielogiczność normy prawnej, wyrażonej w rozpatrywanym przypadku w art. 18 a ust. 1 ustawy systemowej, co ewentualnie uzasadniałoby odstępianie od jej językowego brzmienia.

Mając na uwadze poczynione rozważania, uznając decyzję organu rentowego za prawidłową, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami w punkcie I. wyroku oddalił odwołanie A. B..

W punkcie II. na podstawie art. 98 § 1 i 3 K.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu orzeczono o kosztach procesu. Jako że odwołanie ubezpieczonego okazało się nieuzasadnione, zobowiązany jest on zapłacić pozwanemu sumę 60 zł tytułem wynagrodzenia występującego w sprawie fachowego pełnomocnika. Podkreślić przy tym należy, iż Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby zasądzić je w stawce wyższej niż minimalna, zważając na niewielkie skomplikowanie rozpatrywanej materii oraz mając na uwadze aktywność występującego po stronie ZUS radcy prawnego, ograniczającą się do sporządzenia krótkiej odpowiedzi na odwołanie.

/-/ SSO Elżbieta Zabrocka